

dermed, synes det ærede Medlem Hr. Jønson ikke at være særlig begejstret for, og jeg forstod ogsaa paa den højtærede Socialminister forleden, at han foretrak foreløbig at holde sig til Bedriftsraad — ja, det er altid nemmere at tage Del i Ledelsen og være fri for Risiko!

Det ærede Medlem Hr. Jønson kom ogsaa ind paa at tale om Landbruget. Efter at han har talt om Bedriftsraadene og udtalt sin Betænkelighed ved Udbyttedelingen — eller ved at være med i Risiko — siger han — jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse citere nogle Linier: „Hvis det er Meningen, at man vil gaa den Vej, maa man selvfølgelig ogsaa gribe ind i og regulere Priserne. Det nytter ikke, at de højtærede Landmænd staar op og fortæller os, at Priserne paa deres Varer fastsætter de ikke selv, de fastsættes paa Verdensmarkedet. Priserne paa disse Varer, som er nødvendige for hele Befolkningen, maa Staten naturligvis kunne tale med om, og den maa kunne fastsætte et Udbytte af denne Produktion, svarende til, hvad der kan tænkes at burde være Udbyttet af et saadant Erhverv.“

Det er en Udtalelse, som er meget bemærkelsesværdig, og som alle Jordbrugere, ogsaa alle Husmænd, bør lægge særlig Mærke til, thi det, som det ærede Medlem Hr. Jønson her lyser efter, er intet mindre end Krigstidens Maksimalpriser om igen, Maksimalpriserne paa Flæsk og Korn og alle de andre Ting, som vi nok husker. Alle ude paa Landet husker ogsaa, at det var den Gang, Produktionen af hvert Svin gav et Tab paa ca. 30 Kr. Men det er jo ikke noget nyt, det ærede Medlem Hr. Jønson her fremdrager, det er jo Krav, som har været rejst mangfoldige Gange i den store „Social-Demokraten“ herinde, og naturligvis ogsaa Krav, der vil komme igen, og som man lidt efter lidt vil søge at praktisere. Men det kunde ganske vist være interessant at blive gjort bekendt med, hvordan man tænker sig at praktisere noget saadant. Hvem skal levere de Varer, der skal bruges herhjemme, til nedsat Pris, og hvordan fordeles disse Varer? Skulde alle i Landet ligesom i Krigstiden have Varerne til nedsat Pris, selv de mest velstaaende? Og naar man trækker Kreaturer til Marked, hvem skal saa aflevere sit til Staten til den halve Pris? Det kan maaske have sine Vanskeligheder at ordne.

Det er altsaa Socialdemokratiets Maal at faa ophævet den frie Konkurrence og

komme bort fra Verdensmarkedets Pris som Regulator. Men det maa vel sigte paa den Tid, da Socialdemokratiet selv vil overtage Produktionen, og saa skal det maaske praktiseres saaledes, at Regeringen sætter en Pris, som den nu skønner passende for Fagforeningsmedlemmer, paa Korn, Kartofler, Flæsk, Kød, Smør o. s. v., og det, der saa kan opnaas mere paa Verdensmarkedet for de udførte Varer, skal gaa ind i Statskassen. En saadan Ordning vilde jo ganske svare til, hvorledes det ærede Medlem Hr. Jønson mener Industrien skal behandles: at hvad den giver over 10 pCt., skal gaa ind i Statskassen.

Efter min Opfattelse vil et saadant System i Løbet af faa Aar sætte det danske Landbrugs Produktion langt ned baade i Kvalitet og i Kvantitet, fordi Drivfjederen til Flid og Dygtighed derved tages bort fra Folk, og Landet vil synke ned i Armod. Det er for Resten interessant, hvad jeg har erfaret om, hvorledes man i Rusland praktiserer det socialistiske System, i hvert Fald paa et enkelt Omraade. Det er saaledes i Rusland, at Staten er Eneopkøber af Korn, og Bønderne skal betale deres Skatter om Efteraaret, naar de har faaet Høsten bjørget. Opkøberne sendes da ud, efter at Magthaverne har fastsat en efter deres Mening passende Pris; til denne maa Bønderne afstaa deres Korn, da de ikke har andet at sælge, for at faa deres Skatter betalt. Ved at faa Kornet til denne nedsatte Pris vinder Staten det, at den foruden at faa Skatterne ind kan opnaa en stor Fortjeneste ved at eksportere Kornet. Det er jo en ganske snild Maade at behandle Bønderne paa; men selv om Social-Demokraternes Fingre klør efter en saadan Prisregulering, vil jeg alligevel advare imod paa den Maade at forstyrre de Erhverv, der uden Beskyttelse erobrer Verdensmarkeder. Det vil være en selv-morderisk Økonomi i dette Land. De af vore Industrier, som skal bruge Krykker, skulde netop gøre det samme, som Landbruget har gjort, nemlig erobre Verdensmarkedet, *det* er Vejen til gode økonomiske Forhold og til at faa en bedre Handelsbalance end den, vi hidtil har haft.

Jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. Jønson for Alvor tænker sig Muligheden af at kunne fastsætte, hvad der bør være Udbyttet i et Erhverv som Landbruget. Han siger jo noget om det. Men jeg ved ikke, om det ærede Medlem tænker sig, at ogsaa Landbruget skulde tjene 10 pCt. ligesom Industrien? Det antager jeg ikke. Jeg tænker han har saa megen Sympati for In-